

ПАНЧЕНКО Михайло Карпович (1919–1988)

У жовтні 2011 р. відбулась творча зустріч вчених-медиків ортопедів-травматологів — співробітників ДУ “Інститут травматології та ортопедії НАМН України” та членів Київського осередку Української асоціації ортопедів-травматологів, присвячена пам’яті видатного українського вченого ортопеда-травматолога доктора медичних наук, професора Панченка Михайла Карповича.

Доповідь про життєвий і творчий шлях проф. М.К. Панченка зробив відомий український вчений ортопед-травматолог, учень М.К. Панченка, керівник клініки кістково-гнійної хірургії, керівник Республіканського центру кістково-гнійної хірургії д-р мед. наук, проф. М.П. Грицай.

Зі своїми спогадами про М.К. Панченка виступили професори Г.В. Гайко, А.П. Крись-Пугач, д-р мед. наук М.І. Хохол.

Панченко Михайло Карпович народився 14 листопада 1919 р. в с. Потоки Катеринопільського району Черкаської області.

Сім’я була багатодітною: крім Михайла, було ще шестеро дітей — три хлопчики і три дівчинки.

Середню освіту Михайло здобув у 7-річній Потікській школі. У 1937 р. вступив до Харківського медичного інституту, де навчався на лікувальному факультеті 4 курси до 1941 р.

У роки війни звільняв від фашистів Румунію, Угорщину, Чехословаччину. Після цього у складі 1 Повітряно-десантної дивізії Забайкальського фронту воював у Китаї.

За участь у бойових діях Великої Вітчизняної війни та за сумлінну працю Михайло Карпович був нагороджений орденом Вітчизняної війни 1-го ступеня, медалями “За відвагу”, “За бойові заслуги”, “Ветеран праці”, ювілейними медалями до 20-річчя, 30-річчя та 40-річчя Перемоги у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр., “За доблесну працю. На ознаменування 100-річчя з дня народження В.І. Леніна”, “В пам’ять 1500-річчя Києва”, нагрудним знаком “Відмінник охорони здоров’я”.

Після демобілізації продовжив навчання в Київському медичному інституті, який закінчив в у 1948 р. Михайла Карповича було направлено на роботу до Дрогобицького обласного кістково-туберкульозного санаторію. У 1951 р. вступив до ординатури по травматології Київського інституту удосконалення лікарів, а 25 грудня 1953 р. його було зараховано на роботу до Українського інституту травматології та ортопедії на посаду наукового співробітника — лікаря з лікувальної фізкультури.

Результатом наполегливої і кропіткої наукової та лікувальної роботи став у 1961 р. успішний захист кандидатської дисертації “Відновлення функцій верхньої кінцівки при лікуванні переломів проксимального кінця плечової кістки”. У 1963 р. Михайла Карповича за конкурсом було затверджено на посаді старшого наукового співробітника відділення ортопедії та травматології, а у 1967 р. — призначено керівником відділення травматології для дорослих на базі Дарницької лікарні № 1 м. Києва.

Натхненна праця, плідні наукові розробки та впровадження знайшли своє відображення в дисертації на здобуття наукового ступеня доктора медичних наук “Артропластика колінного суглоба при деструктивному туберкульозному гоніті”, яку Михайло Карпович успішно захистив у 1968 р. У 1972 р. М.К. Панченку присвоєно вчене звання професора із спеціальності “Травматологія і ортопедія”.

Бажання Михайла Карповича заглибитись у невирішену, складну, тяжку проблему хронічного остеомиєліту було підтримано тодішнім директором Інституту ортопедії професором І.В. Шумадом і 26 листопада 1976 р. за Наказом МОЗ України № 665 на базі лікарні № 1 м. Києва відкрито Республіканський центр кістково-гнійної хірургії, керівником якого став М.К. Панченко.

Надзвичайно велика працьовитість, людяність та доброта, гумор та життєвий практицизм були притаманні Михайлу Карповичу. Слід відмітити таку особливість його характеру як потреба навчатись. Він не цурався навчання як у відомих професорів, академіків, так і простих трудівників-хірургів, навіть зовсім молодих.

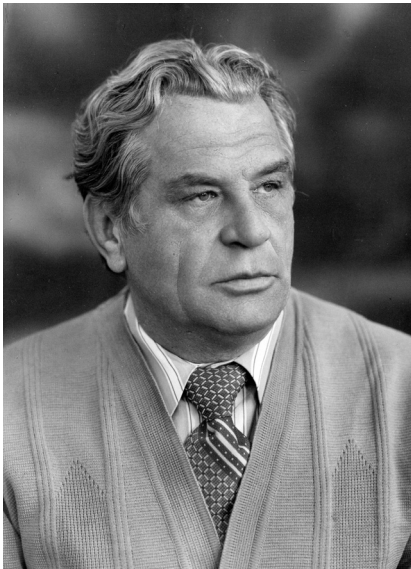
Михайло Карпович був членом Вченої ради та спеціалізованої Вченої ради як Інституту ортопедії, так і Інституту удосконалення лікарів. Михайло Карпович був багато років політінформатором та агітатором як клініки, так і інституту. Понад 10 років був позаштатним ортопедом-травматологом Київського міськздоровідділу.

Характеризуючи Михайла Карповича як фахівця з проблеми остеомиєліту, слід сказати: мабуть, саме в цьому важливому та складному розділі медицини, яким є кістково-гнійна хірургія, розкрилась практична, творча та наукова діяльність професора М.К. Панченка.

Михайло Карпович, фактично, є фундатором вітчизняної кістково-гнійної хірургії. Звісно, що хворі на остеомиєліт в Україні лікувались і до Михайла Карповича, але з організацією Центру в Києві, а потім і в багатьох областях почалась систематизована робота, наукові дослідження та цілеспрямоване вдосконалення як хірургічних, так і різнопланових методів консервативного лікування.

Насамперед це стосується одноетапних кістково-пластичних хірургічних втручань у хворих на остеомиєліт з активним гнійно-некротичним процесом. Більшість хірургів у світі і сьогодні не наважуються виконувати такі хірургічні втручання одноетапно.

Започаткована М.К. Панченком система кістково-пластичного лікування хворих на хронічний остеомиєліт отримала подальший розвиток і нині для нас це вже є повсякденна звичайна клінічна робота.

Свідченням цьому є виконувані загальнодержавні наукові програми, видані книги (чотири) з актуальних проблем кістково-гнійної хірургії, опубліковані наукові статті (понад 200), захищені докторські (три) та кандидатські (понад 10) дисертації, багаточисельні доповіді на конференціях, з'їздах, товариствах. У цих роботах простежується бачення комплексного підходу до проблеми кістково-гнійної хірургії саме професора Панченка Михайла Карповича, виконавцями яких є його учні та послідовники.

БУХТІАРОВ Олег Александрович (1926–1993)

У листопаді 2011 р. відбулась творча зустріч вчених-медиків ортопедів-травматологів — співробітників ДУ “Інститут травматології та ортопедії НАМН України” та членів Київського осередку Української асоціації ортопедів-травматологів, присвячена пам'яті видатного українського вченого ортопеда-травматолога доктора медичних наук, професора Бухтіарова Олега Александровича.

Доповідь про життєвий і творчий шлях проф. О. А. Бухтіарова зробив відомий український вчений ортопед-травматолог, керівник клініки патології стопи і відновного лікування д-р мед. наук, проф. А. П. Лябах.

Зі своїми спогадами про О. А. Бухтіарова виступили професори Г. В. Гайко, Є. Г. Скляренко, А. П. Крись-Пугач, д-р мед. наук М. І. Хохол.

Олег Александрович Бухтіаров народився 20 березня 1926 р. у м. Єнакієво Донецької області.

Закінчення навчання у школі збіглося з початком Великої Вітчизняної війни, фронт якої дійшов до Донбасу. Разом із однолітками він був направлений на будівництво оборонних споруд, а пізніше виконував завдання військової частини, якою і був направлений на навчання в артилерійське училище. Був тяжко поранений, втратив ногу. Після одужання та протезування вирішив присвятити своє життя медицині.

Після закінчення Львівського медичного інституту у 1950 р. був направлений на роботу у Волинську область, де працював завідувачем Оликського райздороввідділу та районним хірургом.

У 1952 р. Олег Александрович зарахований на роботу в Український НДІ протезування (м. Харків).

У 1957 р. під керівництвом професорів А.П. Котова та М.П. Новаченка захистив кандидатську дисертацію “Бурсити кукси голілки, їх лікування та профілактика”.

У 1958 р. очолив клініку складного протезування Українського НДІ ортопедії і травматології ім. проф. М.І. Ситенка у м. Харкові.

У 1967 р. після захисту докторської дисертації “Клінічні та функціональні особливості кукс голілки у зв'язку з протезуванням” він переходить на роботу в Київський

НДІ ортопедії, де очолює клініку відновного лікування та складного протезування (1967–1989 рр.).

У 1968 р. йому присвоєно звання професора. Основним спрямуванням наукових розробок О.О. Бухтіарова на довгі роки стає реконструктивно-відновна хірургія з метою підвищення витривалості кукс. Результати цієї роботи знайшли відображення у 225 друкованих працях, методичних рекомендаціях, інформаційних листах. Олег Александрович запропонував 18 оригінальних методик кістково-пластичних операцій, 36 раціоналізаторських пропозицій використовують для виготовлення вузлів протезних виробів і нині.

У 1978 р. на Міжнародному конгресі у Відні (Австрія) О.О. Бухтіаров виступив із доповіддю, присвяченій застосуванню алоковпачків для кістково-пластичних операцій на куксах нижньої кінцівки.

Олег Александрович до останнього дня свого життя був консультантом та очолював медико-технічну раду Київського протезного заводу. За винаходи опорних елементів протезів творчий колектив у 1978 р. відзначений бронзовою медаллю ВДНГ СРСР. О.О. Бухтіаров нагороджений орденом Вітчизняної війни 2-го ступеня, медаллю “За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.”, ювілейними медалями до 20-річчя, 30-річчя та 40-річчя Перемоги у Великій Вітчизняній